

15.11.2011

Picătura de apă

A venit toamna. Ploile sunt mai dese. Păsările călătoare pleacă spre țările calde. Copacii sunt din ce în ce mai goi, pe zi ce trece. Vântul suflă mai tare ca de obicei.

Mara a venit de la școală. Când s-a uitat pe geam a văzut mii și mii de picături de apă. Parcă una îi făcea cu mâna. Acea picătură a venit la geamul fetitei Mara a deschis fereastra. Picătura s-a așezat pe mâna ei. I i-a zis:

- Bună, eu sunt picătura de apă. Norul unde locuiam tocmai a plecat. Așa am ajuns aici. Multe din suratele mele sunt pe duminică, pe oceane, e o listă lungă.

Mara se prezintă politicos picăturii:

- Bună, eu mă numesc Mara. Îmi pare bine să te revăd. Dacă îmi aduc aminte, anul trecut ai mai venit pe la mine. Dar nu ai stat mult. Atunci eram în clasa întâi.

Venise vara. Mi se făcea din ce în ce mai dor de prietena mea, picătura. Prima ploaie mi-a adus prietena înapoi. Atunci i-am arătat pozele din vacanță, desenele mele despre apă. I-a bucurat așa de mult și mi-a zis:

- Învată bine, fii cuminte, iar eu voi
mai veni pe la tine.

Atunci Mara i-a spus:

- Cum? Nu poți să controlezi vremea!

- Uite cum, zise picătura, când vei fi cumin-
te și vei face sapte bune, norul va plânge de bucu-
rie iar eu voi fi una din lacrimile lui. Așa ne
vom reîntâlmi.

Godreanu Ioana
clasa a II-a C
învățător Maricica Cosug
7

